

om den Ordning. — Saa maa jeg dernæst bemærke med Hensyn til § 5, som jo er den, der fastslaaer eller har til Hensigt at ordne Forholdene, dersom en Sammenslutning finder Sted, at jeg, som jeg har bemærket, kan tiltræde hele Forslaget i Princippet, men mener, at det der ogsaa er noget uheldigt, naar der forlanges en Direktion paa 5 Medlemmer, saaledes nemlig, at to Forstandere indtræde, en for de Kellerske Anstalter og en for Gamle Bakkehus med Ebberødgaard. I Henhold til, hvad jeg før bemærkede om, hvorledes det i Fremtiden sandsynligvis vil stille sig med Forstanderne ved de Kellerske Anstalter, er dette en Ordning, der ikke vil svare til de virkelige Forhold. For Gl. Bakkehus med Ebberødgaard findes der ikke een Forstander, der findes to, Gl. Bakkehus har een og Ebberødgaard har een. For de Kellerske Anstalter tror jeg ogsaa, at Udviklingen vil føre til, at der bliver 2 eller 3 Forstandere. Saa skal man altsaa vilkaarlig udpege, hvem af disse Forstandere der skal indtræde i Direktionen. Langt naturligere er det at ordne Sagen paa den Maade, som jeg før antydede, nemlig, at der til Deltagelse i Direktionsmøderne tilfalder de Anstaltsforstandere, hvem de paa Dagsordenen opførte Sager vedrøre. Dermed har man ikke foregrebet nogen Udvikling af Anstaltens fremtidige Ordning. — Dernæst skal jeg angaaende et andet Hovedpunkt bemærke, at jeg ikke vil kunne tiltræde Bestemmelsen om, at Direktionsens Formand ikke maa være en Statsembedsmand. Det er ikke, fordi jeg mener, at det nødvendigvis skal være en Statsembedsmand eller endog blot i Reglen skal være det, men det er, fordi derved udsøndres fra Kredsen af dem, Ministeren overhovedet kan vælge, en Kreds af Personer, som dog muligvis netop kan indeholde de Mænd, som der med Føje kunde være Tale om. Naar Hovedsagen er at finde den rette sagkyndige Mand dertil, er det en Mistilighed, at man paa Forhaand udelukker alle Statsembedsmænd fra dem, man kan vælge imellem, og jeg mener, at der er saa meget mindre nogen Grund dertil, som jeg tror, at der meget godt kan være Tilfælde, hvor en Statsembedsmand ikke blot er den mest egnede dertil, men ogsaa meget godt kan have Tid og Vejlighed dertil. Der maa i det hele taget med Hensyn til Statsembedsmændene, og hvad Tid de have, stelles mellem to Klasser. Den ene Klasse er dem, hvis Virksomhed er bundet til et bestemt Sted og maales i Timer efter Vanskeligheden af deres Arbejde, og som altsaa for saa vidt maa staa hele Dagen til Raad-

dighed med deres Arbejdskraft paa et bestemt Sted. Saadanne Embedsmænd ville ganske vist ikke være i Stand til at kunne overtage en Stilling som denne Direktions Formand. Men saa er der de Embedsmænd — og det er mellem dem, man lettest kan tænke sig at finde Emner til at overtage den Stilling — hvis Arbejde, som er bundet til et bestemt Sted, er begrænset i Tid, medens det, det kommer an paa, er det Arbejde, der ligger bagved, det Tankarbejde, der ikke er bundet til bestemt Sted, og fornuftigvis heller ikke kan bindes til en bestemt Tidsanvendelse, som individuelt sker hurtigere eller langsommere efter vedkommendes Evner, og hvor det efter en bekendt psykologisk Erfaringsregning netop kan være godt og fremmende for hans eget Arbejde, at han kan afvæksle med et andet. I saadanne Tilfælde vilde der som sagt ikke kunne gøres den Indvending, at en Embedsmand ikke bør have Tid dertil. At det paa den anden Side skulde kunne blive til Skade for Anstalten, eller rettere at der, saaledes som det er formuleret, skulde kunne være Tvivl om, hvor vidt han ikke blev honoreret for et Arbejde, han skulde gøre allerede som Statsembedsmand, det er en Mulighed, der er udelukket ved hele denne Ordning, at det bliver en selvejende Institution, thi Ministeriets Virksomhed over for hele denne Institution vil da absolut indskrænkes til det Overtilsyn, der føres med alle Institutioner — og som jo altsaa ikke kræver særegent Arbejde indtagen under særegne Omstændigheder — og specielt til de Afgørelser af Fordelingen af Summerne, for hvilke Ministeren staaar til Ansvar, og som ikke kunne gaa over i andre Hænder. Det er det eneste, som en Statsembedsmand som saadan kunde tænkes at saa at gøre med disse Anstalter; hele Ledelsen, saaledes som den er forudsat i selve Forslaget, vil han under ingen Omstændigheder kunne have. Til denne Paragraf ønsker jeg hertilføjer at gøre den Bemærkning, at jeg mener, at den Bestemmelse ikke bør optages, at Direktionsens Formand honoreres med 2,000 Kr. Dette vil ikke kunne forstaaes anderledes, end at disse 2,000 Kr. skulle betales af Statskassen, men det er der ingen som helst Grund til, Stiftelsen maa selv betale Direktionen, det er den naturlige Ordning, og naar man ved en Lov som denne, bringer den til det Punkt, at den kan gøre det, og dette ogsaa er en Fordeling, saa bør Honoraret, ikke udredes af Statskassen. Det er at blande Staten meget mere ind i hele Institutionens vedblivende Bestaaen, end Formaalet kan siges